

Јелена Радовановић

ДОДОЛА

Дођи
изгореше нам гробови
вриште кости на брду
залиј нас не дај нас
нећемо у прах
ни у пепео не
воде нам дај
жедна нас земља жваће

Дођи
реже жуте вучје очи
из шипражја ноћу
осушена ме шума отерала
нећу твоје месо
нећу твоју крв
воде хоћу

Дођи
цвили липсала кућа
кров ми се круни
кревети су пуни
сувих паукова
и мртвим змијама
подови засејани
без титраја без трепета
кроз сломљена окна
жар јаре ми темељ оглода

Дођи
шапуће немоћна земља
напукло је двориште
боре ми браздају поља
сунцу сам робиња
све ми је семе залуду
и сваки клас сув ниче

Долазим
да табанам целе ноћи
по пустој авлији
да се венчам са месецом
да играм гола црно коло
да прсне цреп
да попуца дувар
у ноћ руке
као суве рашље да дигнем
копривом да се шибам
крик облак да поцепа
да се небо сажали

да ево
пљушти јутрос
у мртвој башти

СРБИЈАТРИЈА, ПУТОПИС

Спустите поглед
то што газите
кажу свето је тло
и где год крочите
крцкају под стопама
неки важни скелети

земља је плодна
пијана од крви
сита од лешева
нађубрена историјом
и прут забоден
у ту тешку црницу
олистаће

пођите на исток и југ
кроз рупе и локве
међу гњилим шљивама
видећете разбацана
села утвара
и костуре градова
у њима мртву наду
и живи чемер

и на улицама сој
лепих жена
уморних од чежње
које за вечеру једу
таблете и вино
видећете вароши пуне
крњих фосила
двадесетог века
душу згажену на бетону
и трке похлепних лешева
у тржним центрима

видећете зло семе
и кукољ жито гутају
поља су засејана коровом
и нови варвари
гнојиво су земље
видећете грех проклетог племена
над нама лебди
ножеви поред икона леже
и насмејани курјаци свуда
у костиму човека ходају

видећете поред друмова
сметлишта и гробља
блесак црног мермера
на раскошном сунцу
и у саћима солитера
самоћу како капље са зидова
као тешки катран
старце у хладним собама
како причају са сенкама
и сликама своје деце
кажњене историјом
по свету расуте
и болесне од носталгије
за родним логором

окрените ипак главу
погледајте Дунав
вену уклете земље
поред њега терасе
и на њима рубље
бело као со
у небо лети

ОСТРВО

Сви се страхом гоњени
обрушише низ скалине у луку
одоше на бродове
јер купа је већ куљала
и лава плавила маслињаке
и сав наш свет
неста за дан на пучини

остадо смо сами
заробљени у мермеру
као инсекти у ћилибару
док бура је ломила борове
звиждао камен
и потоп носио олеандере
сами
крај пустог мастила мора
бичевани сољу
док по опалим наранџама
вејао је пепео
сами и скамењени
остали смо
да грлимо заувек
једно другом кости

ЈУЛИ

Да шушти у лишћу дуда
наушнице од трешања да ми ставиш
водом испод букве да се хранимо
крхотине тог трена да скупимо
да крикне лето
да буде опет
та башта
та птица

и после нека дођу
голи хлеб и сузе
и цео живот нека овај
црни снег
по мени пада

ИЗИЋИ, ЈАДИ ТЕ НЕ ЗНАЛИ

Чу

ђе то има
каза ђед
сједит и мрчит поваздан
тулит вазда ко везано шиљеже
и звјерат у саму себе
ко празна чатрња
нијеси вала суха глогиња
и није те матер
за чемер рађала

Изићи

не знали те јади
и понеси
све болове у долове
ту чуму баци у шуму
кад те коље ти бјеж у поље
скочи удаљ у чкаљ
страхове и море понеси у горе
остави град и његов смрад
из срца црни трн
хитни у стрн
у ријеку ствари које пеку
остави лажи у ражи
изићи из себе
сљушти кожу која гребе
баци свлак у мрак
запали своју луч
пљуни жуч
и док год ти око мрда
вери се у инат
уз квргава брда

ОТКРИВЕЊЕ

Ова увек гладна звер
што кркља из караказана света
и пита шта има за јело
то што надире
из нашег заптивеног гротла
бауља бале бљује
и тражи опет своје

И ми сити и обесни
који са ђубришта главу окрећемо
варамо опет неман
ситним костима
стрпи се још мало
вичемо јој
док знамо
разјапљене су чељусти
депонија је пуна
канализација запушена
напрсли су стубови света
и страшна се гозба спрема